

Szepesi Attila

A költészetről

Hová lettek fűszerei? A zöld szelek és kacagások?
 A lúdtollal írt fóliánsok? A szurok Á-k, a bíbor R-ek?
 Hová a kék tükör-szavak? A pille lángok, hófúvásban az
 óbor-ízű bandzsi rímek? A csuklások és dadogások. A pusz-
 tában ördögsekéren lovagló garabonciások? Remeték kakukk-
 fű igéi? Szirmokból-csippentett szavak? Próféták baljós
 lázbeszéde? Hová a bukfencező múzsa, a vackorba-harapó
 múzsa? A szűzlány- és a kanca-múzsa? A tollseprűn-nyar-
 galó múzsa? A lázbeteg igekötők? Bohócmaszkok, isteni
 lárvák? Karcos igék és kintornán-botló bolond remekművek?
 Dögöt-dícsérő sátánfattyak? Hová lett a suhanc-poéta, a
 hajnal-arcú girhes látnok, Istent kísértő görbe igric?
 S az éjféli sugallatok? Hová a lauruszos öreg, a hellén
 lantot pengető? Vala-valázó kocsmaköltő? Álmoskönyvek
 éjféli pókja – a jeleket ki fejté meg? A tünde csillag-
 képeket? Fák és kövek konok magányát? Nem szól a szó, csu-
 pán csikordul. Pusztá a föld, zárva az ég. A vers deprez-
 szíós borongás. Szósvivatag, magánbeszéd.

Szepesi Attila

Fövény

Halsontvázak és kagylók ívei. Konzervdoboz,
köveken békanyál. Óvszer, hajpánt és cigarettacsikk.
Almacsutka, villamosjegy, kabátgomb. Légben-páرزó
türkiz szitakötők. És paskoló, vigasztalan habok.
És szertefutó madárlábnymok – kisebb-nagyobb: egy-egy
már eltűnőben, lilék, sirályok földi csillaga. Olaj-
tócsán vergődő rovarok. Paradicsom, görgő borospalack.
Faág, napszemüveg, csavarhúzó. Levágott hajtincs, el-
dobott levél – kék betűi olvashatatlanok. És hattyú-
tollak, rothadt nádcsomók. Söröskupakok tarka pöttyei.
Ürüléken csillámló zöld legyek. Üres flakon, nejlonha-
risnya, drót. Késpenge, övcsat, tekergő pióca. Gyufás-
doboz, csigahéj, félcipő. Veres szalag, narancshéj, zsi-
lettpege... Paskol a hullám, tovagörgeti kacatjait
ember-utáni éjben, ahol az éden zúgott valaha. És nem
tudni: az Isten vagy a Sátán nyála habzik e tenger lim-
lomon.